20/03/2024

Πρώτη Προηγιασμένη στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά στη Βέροια

/ Ιερές Μονές

Την Τετάρτη 20 Μαρτίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε την πρώτη Προηγιασμένη θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά στη Βέροια.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος τόνισε: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ᾽εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν».

Στή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀναφέρθηκε ὁ ἱερός συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, ὁ θεόπτης Μωυσῆς, στό σημερινό ἀνάγνωσμα. Ὁ Θεός δέν δημιούργησε τόν ἄνθρωπο ἁπλῶς «καλόν λίαν», ὅπως ἔκανε μέ τά μέχρι τώρα δημιουργήματά του, τή γῆ, τή θάλασσα, τά φυτά καί τά ζῶα, ἀλλά τόν ἔκανε «κατ᾽ εἰκόνα Θεοῦ». Τόν ἔκανε σύμφωνα μέ τή δική του εἰκόνα, γιά νά βρίσκεται ἀντ᾽ αὐτοῦ στόν κόσμο, νά κατακυριεύει τῆς γῆς καί νά ἄρχει ὅλων ὅσων ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

δημιούργησε γι᾽ αὐτόν.

Ἔπλασε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο κατά τήν εἰκόνα του, γιά νά τόν τιμήσει καί νά τοῦ δώσει ἀξία, ἀλλά καί γιά νά τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ἀντιπροσώπευε ἡ ὕπαρξή του, εἶχε τή δυνατότητα νά λάβει οὐσία καί περιεχόμενο καί νά ἐξελιχθεῖ σέ ὁμοίωση μέ τόν Θεό. Ἔδωσε στόν ἄνθρωπο αὐτήν τήν προοπτική καί τή δυνατότητα, γιά νά τοῦ δώσει τήν εὐκαιρία νά ἀξιοποιήσει τά χαρίσματα μέ τά ὁποῖα τόν προίκισε καί, ἀκόμη, γιά νά τοῦ ἐπιτρέψει νά διαχειρισθεῖ τήν ἐλευθερία τήν ὁποία τοῦ χάρισε, μέ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἤθελε ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἐπέλεξε νά μήν προχωρήσει πρός τήν ὁμοίωσή του μέ τόν Θεό μέ τόν τρόπο πού ὁ ἴδιος εἶχε ὑποδείξει, μέ τήν τήρηση δηλαδή τῆς ἐντολῆς του, ἀλλά νά παρασυρθεῖ καί νά ἀκολουθήσει τόν συντομότερο δῆθεν δρόμο πού τοῦ σύστησε ὁ ἀντίδικος τοῦ Θεοῦ, ὁ πονηρός διάβολος, τόν δρόμο τῆς παρακοῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀμφισβητήσεώς του.

Δέν ἀναλογίσθηκαν οἱ πρωτόπλαστοι ὅτι δέν ἦταν δυνατόν ὁ Θεός πού τούς ἔπλασε καί τούς ἔδωσε τή δυνατότητα νά φθάσουν στήν ὁμοίωσή του, νά μήν τούς ὑπέδειξε τόν ἀσφαλῆ καί βέβαιο δρόμο πρός αὐτήν. Γι᾽ αὐτό ἀκολούθησαν ἀπερίσκεπτα τόν δρόμο τῆς ἀποστασίας, ἀγνοώντας ὅτι αὐτός πού τούς τόν ὑποδείκνυε, ὁ διάβολος, εἶχε ἤδη ἀποτύχει στήν προσπάθειά του καί εἶχε ἐκπέσει.

Καί ἄν ὁ Ἑωσφόρος μετετράπη μέ τήν πτώση του ἀπό ἄγγελο φωτός σέ ἄγγελο τοῦ σκότους, οἱ πρωτόπλαστοι μέ τήν πτώση τους ἀμαύρωσαν τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τόν σκοπό τους νά ὁμοιάσουν τόν Θεό.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βεβαίως, μᾶς ἔδωσε μέ τήν ἐνανθρώπηση, τή Σταύρωση καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ του, τοῦ Κυρίου μας, τή δυνατότητα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς θείας εἰκόνος μέσα μας, ἀλλά ἀπαιτεῖται ἡ θέλησή μας καί ἡ προσπάθειά μας καί ὁ διαρκής ἀγώνας μας, ἀφενός νά μήν ἀμαυρώνουμε καί ἐμεῖς μέ τίς πράξεις μας καί μέ τίς παραλείψεις μας, μέ τήν ἀνυπακοή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τά πάθη μας, τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέ τήν ὁποία μᾶς ἐτίμησε, καί ἀφετέρου νά ἀγωνιζόμεθα νά ὁμοιάσουμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο τόν Θεό, γιά νά ἐκπληρώσουμε καί τόν προορισμό τῆς ζωῆς μας γιά τόν ὁποῖο μᾶς δημιούργησε.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσπάθεια μᾶς καλεῖ νά κάνουμε ἐντονότερα καί συστηματικότερα ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τήν περίοδο αὐτή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Μέ τή νηστεία τῶν τροφῶν καί τή νηστεία τῶν παθῶν, μᾶς καλεῖ νά καθαρίσουμε τήν ψυχή καί τό σῶμα μας. Νά ἀπελευθερωθοῦμε ἀπό τίς ἀδυναμίες, ἀπό τά πάθη, ἀπό τούς λογισμούς, ἀπό τίς ἐπιθυμίες πού ἀπομακρύνουν τήν ψυχή μας καί τή ζωή μας ἀπό τόν Θεό, πού μολύνουν τήν ψυχή μας, πού τήν παραμορφώνουν καί τήν φθείρουν, πού τήν ρυπαίνουν καί τήν ἀλλοιώνουν, ὥστε νά

μήν μπορεῖ νά διακρίνει κανείς σ᾽ αὐτήν τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς καλεῖ συγχρόνως νά θρέψουμε τήν ψυχή μας μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο θά ἀποκαταστήσει τίς πληγές καί θά θεραπεύσει τά τραύματα πού ἔχει ὑποστεῖ ἡ ψυχή μας ἀπό τήν ἁμαρτία καί θά μᾶς ἐνισχύσει στό ἀγώνα μας νά ὁμοιάσουμε τόν Θεό.

Καί ὁ τρόπος νά ὁμοιάσουμε τόν Θεό εἶναι νά ἀγωνιζόμεθα νά τηροῦμε τίς ἐντολές καί τό θέλημά του. Ὅπως ἡ παρακοή τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἐξεδίωξε τούς πρωτοπλάστους ἀπό τόν παράδεισο, ἔτσι καί ἡ ὑπακοή τοῦ θείου θελήματος μᾶς ἐπιτρέπει νά ὁμοιάσουμε στόν Θεό καί νά κερδίσουμε καί πάλι τόν παράδεισο. Ἡ ὑπακοή στόν Θεό εἶναι, ὅπως εἴπαμε ἤδη, ὁ πλέον ἀσφαλής τρόπος γιά νά τόν ὁμοιάσουμε. Διότι ὑπακοή σημαίνει τήν ἐκκοπή τοῦ δικοῦ μας θελήματος καί τήν ταύτισή μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπως δύο ἄνθρωποι πού ἔχουν τίς ἴδιες ἐπιθυμίες, ἔχουν τίς ἴδιες ἀπόψεις, ἔχουν τήν ἴδια θεώρηση τῶν πραγμάτων λέμε ὅτι ὁμοιάζουν, ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος πού ταυτίζει τό θέλημά του μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχάνει τήν ὁμοίωση μέ τόν Θεό καί μπορεῖ νά ἐπαναλάβει τούς λόγους τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου: «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Σέ αὐτόν τόν στόχο ἄς ἀποβλέπουμε καί ἐμεῖς, τόν στόχο τῆς ὁμοιώσεώς μας μέ τόν Θεό πού μᾶς ἔπλασε, καί ἄς ἀγωνιζόμαστε μέ τή βοήθεια τῆς νηστείας, τῆς ἐγκρατείας καί τῆς ὑπακοῆς ἀλλά καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ νά ἐπιτύχουμε κατά τό δυνατόν τόν στόχο μας καί νά γίνουμε ὄντως καί ἐμεῖς ἄξιοι νά πανηγυρίσουμε τό φαιδρό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεώς του ἀναστημένοι.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ